

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 noiembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, declarat de inculpatul

*Nicolau Vladimir xxxxx, născut la
xx xxxxx xxxx în s. xxxx, r-nul xxxxxxxxx, locuitor al
mun. xxxxxxxx com. xxxxxxxx, str. xxxxxxxx xx, ap. x,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 06.08.2013 – 21.11.2016,
instanța de apel: 27.12.2016 – 09.02.2017,
instanța de recurs: 13.04.2017 – 17.05.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 noiembrie 2016, Nicolau Vladimir a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 4 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, fiind încasat de la Nicolau V. în beneficiul părții vătămate Stegărescu I. prejudiciul moral în mărime de 10.000 lei și cheltuielile judiciare în sumă de 3000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 22 iunie 2013, în jurul orelor 20.30, inculpatul Nicolau V., aflându-se în loc public și anume, pe str. xxxxxxxx xx, com. xxxxxxxx, mun. xxxxxxxx, în apropierea casei de locuit, din intenții huliganice, fără careva motive întemeiate, manifestând un comportament agresiv, în prezența

mai multor persoane, a inițiat un conflict cu Stegărescu I., numindu-l cu cuvinte necenzurate și bruscându-l. Ulterior inculpatul, continuându-și intențiile sale infracționale și încălcând grosolan, prin acțiunile sale intenționate, ordinea publică, manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, după ce a intrat pentru puțin timp în casă, a revenit și, aflându-se în loc public, în adiacentul caselor locative, acționând intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, manifestând un comportament agresiv, din intenții huliganice, l-a numit pe Stegărescu I. cu cuvinte necenzurate și i-a aplicat o lovitură cu cuțitul în regiunea frunții provocându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2996 din 24.06.2013, o plagă tăiată în regiunea frontală din stânga, care a fost cauzată prin acțiunea traumatică a unui obiect tăietor-întepător, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată, și se califică ca vătămare ușoară, moment în care de aceștia s-a apropiat Efros V., căruia, la încercarea de a stopa acțiunile inculpatului și a-i lua cuțitul din mână, i-a fost cauzată o plagă în regiunea mâinii.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a indicat că nu-și amintește cine a provocat conflictul. În timpul altercației el a împins partea vătămată, iar acesta l-a apucat de piept și l-a îmbrâncit în poartă, lovindu-l cu pumnul în față și închizând poarta. Ulterior, el a scos cuțitul din mânecă și l-a lovit pe Stegărescu I. cu lama în frunte. Persoanele prezente la fața locului s-au revoltat, au început să strige și s-au apropiat de partea vătămată pentru a-i acorda ajutor, iar el s-a îndepărtat la o distanță de 2-3 m. de ei. De el s-a apropiat Efros V., a rupt o creangă și l-a lovit peste față, împingându-l în ușă. El i-a smuls creanga din mână și Efros V. s-a retras.

Fiindu-i acordat ultimul cuvânt, inculpatul a declarat că recunoaște vina și a solicitat aplicarea legii privind amnistia, cu încetarea procesului penal.

Totodată, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate se dovedește pe deplin prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Stegărescu I. a declarat că a parcat automobilul vis-a-vis de poarta inculpatului, iar acesta a ieșit din casă și l-a insultat, adresându-i cuvinte necenzurate lui și celorlalte persoane aflate la fața locului. A încercat să-l liniștească, însă, inculpatul l-a îmbrâncit, apoi a intrat în casă. Considerând că conflictul s-a epuizat, celelalte persoane au intrat în ograda vecinului, iar el s-a reținut lângă automobil. Spontan a apărut inculpatul, l-a îmbrâncit, l-a numit iar cu cuvinte necenzurate, apoi i-a aplicat o lovitură cu un cuțit de bucătărie în regiunea frunții. În conflict s-a implicat și Efros V., căruia, în timp ce încerca să stopeze acțiunile inculpatului și să-i ia cuțitul din mână, i-a fost cauzată o plagă a mâinii. A fost solicitată intervenția poliției și a medicilor.

Martorul Brovcenco G. a comunicat că, fiind în apropiere, a observat că a început un conflict între inculpat și partea vătămată, din motiv că ultimul a parcat automobilul în fața casei inculpatului. Acesta l-a lovit cu cuțitul pe Stegărescu I. în regiunea capului. Cei prezenți au intervenit pentru a-i opri hemoragia și i-au cerut inculpatului să înceteze acțiunile sale.

Martorul Mangu R. a declarat că partea vătămată a parcat automobilul în fața casei lui Stegărescu I., iar inculpatul a ieșit din ograda vecină, a început să strige și

să lovească cu picioarele în automobil. Partea vătămată a ieșit în stradă și, întrebând inculpatul de ce lovește în automobil, l-a împins pe acesta. Ultimul a intrat în ogradă și s-a întors cu un cuțit în mână, cu care a încercat să lovească partea vătămată, însă ultimul s-a ferit. A doua lovitură inculpatul i-a aplicat-o părții vătămate în regiunea feței.

Martorul Morari I. a indicat că între partea vătămată și inculpat s-a iscat o ceartă, din cauza parcării automobilului părții vătămate. Inculpatul îl insulta, adresându-i cuvinte necenzurate, apoi a intrat în casă, de unde s-a întors cu un cuțit și a încercat să-l lovească pe Stegărescu I. în abdomen, ulterior aplicându-i o lovitură în regiunea feței, cauzându-i o vătămare la ochi cu cuțitul. Cu intenția de a-l apăra pe Stegărescu I., în conflict a intervenit și Efros V., acestuia fiindu-i cauzată o plagă la mână. În circumstanțele date, a solicitat intervenția organelor de poliție.

Martorul Efros T. a comunicat că în timpul conflictului, inculpatul a intrat în casă, apoi s-a întors, ținând la spate un obiect și, îndreptându-se spre partea vătămată, l-a lovit în regiunea frunții, probabil cu cuțitul. Efros V. a intervenit în apărarea părții vătămate, încercând să ia cuțitul din mâna inculpatului și a apucat cuțitul de lamă, iar inculpatul, trăgând cuțitul, i-a provocat acestuia leziuni la degete.

Martorul Stegărescu A. a declarat că în timpul conflictului, inculpatul a scos un cuțit fără mâner și ea a intrat în casă pentru a apela la poliție și urgență. Ieșind afară, a văzut că inculpatul se apropia de ei cu un topor în mână, adresându-le cuvinte necenzurate.

Prin procesul-verbal din 22.06.2013, privind cercetarea automobilului „Renault Megane”, n.î. x xx xxx, s-a constatat pe suprafața exterioară a geamului stânga spate o zgârietură cu lungime de 9 cm., iar pe suprafața ușii din spate stânga s-au depistat zgârieturi liniare de 8 și 9 cm. La distanța de 1 m. de la ușa din față dreapta a automobilului și la 20 cm. de la gardul din plasă metalică se observă câteva pete de culoare brună, iar la 1,5 m. de la ușa din spate dreapta s-a depistat un cuțit metalic, fără mâner, cu lama de 10 cm., care a fost sigilat și ridicat de la fața locului.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2996 din 24.06.2013, la Stegărescu I. s-a constatat plagă tăiată în regiunea frontală din stânga, cauzată prin acțiunea traumatică cu un obiect tăietor-înțepător, care condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară. Regiunea frontală este regiune proeminentă a corpului.

Prin procesul-verbal de examinare a obiectului, a fost cercetat cuțitul cu care i-a fost cauzată plaga lui Stegărescu I. și care a fost ridicat de la fața locului la 22.06.2013.

Instanța a conchis că inculpatul a acționat cu intenție directă, fapta fiind comisă în stradă, în loc public, iar partea vătămată nu avea careva obiecte sau arme care ar fi putut crea un pericol real și iminent pentru viața și sănătatea acestuia sau să creeze careva amenințări reale. Acțiunile inculpatului, exprimate prin aplicarea în mod spontan a loviturii cu cuțitul în regiunea frunții victimei, demonstrează că

inculpatul a realizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut survenirea consecințelor și a admis, în mod conștient, survenirea acestor urmări, în rezultat cauzându-i părții vătămate o plagă tăiată în regiunea frontală din stânga, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate și ale martorilor, precum și prin raportul de expertiză medico-legală.

Totodată, inculpatul a săvârșit infracțiunea de huliganism în lipsa unui motiv serios de ceartă.

Afirmațiile apărării privind aplicarea prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2016 cu privire la amnistie în privința inculpatului și încetarea procesului penal sunt neîntemeiate, or inculpatul nu a recunoscut vina, nu a manifestat căință activă în cadrul procesului, nu s-a autodenunțat și nu a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, nu a reparat benevol prejudiciul cauzat părții vătămate, susținând versiunea înaintată cu scopul de a-și ușura situația sau de a se eschiva de la răspundere pentru fapta comisă.

Deși, inculpatul în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești a negat cu vehemență comiterea infracțiunii, fiindu-i acordat ultimul cuvânt, acesta a recunoscut vinovăția doar pentru a-i fi aplicate prevederile legii privind amnistia, or, inculpatul a adoptat o conduită vădit nesinceră, inducând instanța în eroare în anumite circumstanțe, iar după producerea faptelor nu i-a acordat ajutor părții vătămate, precum și nu a reparat în mod benevol prejudiciul cauzat acestuia.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, dacă au fost săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă și nu a recunoscut vina, că acesta nu are antecedente penale, că lipsesc circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă fără izolare de societate, fiind posibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința acestuia.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat.

Apelantul a indicat că conflictul a fost provocat de partea vătămată, iar el este în relații ostile cu celelalte persoane de mai mult timp.

Astfel, cu partea vătămată au discutat pe un ton ridicat, s-au îmbrâncit reciproc, apoi partea vătămată l-a lovit cu pumnul în față și l-a împins spre ușa locuinței, închizând în urma lui porțița. Aceasta a dus la cauzarea leziunilor corporale ambilor, amândoi fiind vinovați de cele întâmplate. În acțiunile lor lipsește componenta infracțiunii prevăzută la art. 287 alin. (3) Cod penal, nefiind încălcată grosolan ordinea publică, or, conflictul a fost de scurtă durată și nu a avut loc o încăierare îndelungată și insistentă a ordinii publice.

Cauza penală a fost intentată în baza datelor și probelor falsificate de colaboratorii de poliție sosiți la fața locului.

Or, lama cuțitului a fost transmisă colaboratorilor de poliție în casă, în dosar fiind indicat că a fost ridicată de la locul crimei. Este indicat incorect că el a inițiat

conflictul, iar infracțiunea nu a avut loc într-un loc public, dar în ograda în care locuiește.

Totodată, fiindu-i acordat ultimul cuvânt, a recunoscut săvârșirea faptelor incriminate, s-a căit sincer, solicitând aplicarea prevederilor legii privind amnistia, or, răspunzând provocărilor părții vătămate, nu a avut intenția de a încălca legea.

4. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a stabilit că acțiunile inculpatului se încadrează în prevederile art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, dacă au fost săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

Astfel, vina inculpatului este dovedită integral prin probe administrate și verificate în instanța de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Stegărescu I., ale martorilor Brovcenco G., Mangu R., Morari I., Efros T. și Stegărescu A., procesul-verbal din 22.06.2013 privind cercetarea locului și automobilului „Renault Megane”, n.î. x xx xxx, prin care s-a constatat pe suprafața exterioară a geamului stânga spate o zgârietură cu lungime de 9 cm., iar pe suprafața ușii din spate stânga s-au depistat zgârieturi liniare de 8 și 9 cm. La distanța de 1 m. de la ușa din față dreapta a automobilului și la 20 cm. de la gardul din plasă metalică se observă câteva pete de culoare brună, iar la 1,5 m. de la ușa din spate dreapta s-a depistat un cuțit metalic, fără mâner, cu lama de 10 cm., care a fost sigilat și ridicat de la fața locului, raportul de expertiză medico-legală nr. 2996 din 24.06.2013, că la Stegărescu I. s-a constatat plagă tăiată în regiunea frontală din stânga, cauzată prin acțiunea traumatică cu un obiect tăietor-înțepător, care condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară, procesului-verbal de examinare a corpului delict - cuțitului cu care i-a fost cauzată plaga lui Stegărescu I. și care a fost ridicat de la fața locului pe 22.06.2013.

Argumentele apărării că inculpatul urmează a fi achitat din motiv că nu au fost întrunite elementele infracțiunii de huliganism, deoarece nu a avut loc încălcarea grosolană a ordinii publice, sunt nefondate or, a fost clar stabilit că fapta a fost comisă în stradă, într-un loc public, în prezența mai multor persoane, iar acțiunile inculpatului, exprimate prin aplicarea în mod spontan a loviturii cu cuțitul în regiunea frunții părții vătămate, demonstrează cert că inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut survenirea consecințelor, a admis în mod conștient survenirea acestor urmări, în rezultat, părții vătămate fiindu-i cauzată o plagă tăiată în regiunea frontală din stânga, ce se confirmă prin declarațiile părții vătămate și ale martorilor, precum și prin raportul de expertiză medico-legală.

Vina inculpatului a fost demonstrată pe deplin, iar în instanța de fond, fiindu-i acordat ultimul cuvânt, inculpatul însuși a recunoscut vina și a solicitat aplicarea amnistiei. Și în apelul declarat acesta recunoaște că a avut loc un conflict între el și partea vătămată, însă învinuiește și partea vătămată.

Prin urmare, afirmațiile apărării că inculpatul nu a comis infracțiunea pentru care a fost condamnat, sunt neîntemeiate și contravin probelor administrate, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, fiind prezente probe pertinente și concludente care, în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

În același timp, nerecunoașterea vinovăției urmează a fi apreciată drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, inculpatul urmărind scopul de a se eschiva de la răspundere penală.

Alegațiile apărării că procesul-verbal de cercetare la fața locului a fost efectuat cu încălcări ale normelor de procedură penală, inculpatul declarând că lama cuțitului a predat-o colaboratorilor de poliție la el acasă, în dosar fiind indicat că a fost ridicat la fața locului, sunt irelevante, fiind stabilit că acesta nu a negat că cuțitul ridicat de la fața locului în procesul cercetării îi aparține lui.

Afirmațiile apărării că inculpatul urmează a fi sancționat contravențional sunt la fel neîntemeiate, circumstanțele cauzei fiind constatate prin probele administrate, ce exclude faptul axării la pronunțarea hotărârii judecătorești pe presupuneri, dispozițiile normei invocate fiind inaplicabile speței.

Totodată, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75, 77 Cod penal, nefiind stabilite temeiuri de a interveni în sentință nici în partea stabilirii pedepsei inculpatului, or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă s-a ținut cont de circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aceasta fiind corectă, echitabilă și legală.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că acțiunile lui au fost provocate de o grupare criminală formată din polițiști, procurori și judecători, care cu ajutorul lui Stegărescu I. și a anturajului acestuia au organizat cazul care a avut loc pe 22.06.2013, fiind pregătiți și martorii.

Această grupare de oameni îl intimidează psihologic în decursul a 30 de ani.

În acțiunile lui nu a existat huliganism, deoarece s-a apărat de trei agresori, a venit la el casa, nu la vecini sau la cei implicați pe caz, fără nicio intenție de ai vedea măcar pe cei ce îl înconjoară.

Nu poți califica cazul care a avut loc ca acțiune în loc public, dacă totul s-a petrecut în ograda casei în care locuiește.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală - nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, inclusiv pe temeiurile că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi, în asemenea caz, încadrarea corectă a faptei săvârșite, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar că: *„...acțiunile lui au fost provocate de o grupare criminală formată din polițiști, procurori și judecători, care cu ajutorul lui Stegărescu I. și a anturajului acestuia au organizat cazul care a avut loc pe 22.06.2013, fiind pregătiți și martorii. Această grupare de oameni îl intimidează psihologic în decursul a 30 de ani...”, nu au fost invocate de apărare și în apel* (*pct. 3., 5. din decizie*).

Prin urmare, acest recurs ordinar în sensul vizat nu are niciun suport juridic, fiind neîntemeiat, astfel.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Stegărescu I., ale martorilor Brovcenco G., Mangu R., Morari I., Efros T. și Stegărescu A., procesul-verbal din 22.06.2013 privind cercetarea locului și automobilului „Renault Megane”, n.î. x xx xxx, prin care s-a constatat pe suprafața exterioară a geamului stânga spate o zgârietură cu lungime de 9 cm., iar pe suprafața ușii din spate stânga s-au depistat zgârieturi liniare de 8 și 9 cm. La distanța de 1 m. de la ușa din față dreapta a automobilului și la 20 cm. de la gardul din plasă metalică se observă câteva pete de culoare brună, iar la 1,5 m. de la ușa din spate dreapta s-a depistat un cuțit metalic, fără mâner, cu lama de 10 cm., care a fost sigilat și ridicat de la fața locului, raportul de expertiză medico-legală nr. 2996 din 24.06.2013, că la Stegărescu I. s-a constatat plagă tăiată în regiunea frontală din stânga, cauzată prin acțiunea traumatică cu un obiect tăietor-înțepător, care condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară, procesului-verbal de examinare a corpului delict - cuțitul cu care i-a fost cauzată plaga lui Stegărescu I. și care a fost ridicat de la fața locului la 22.06.2013, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicând motivat de ce a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal (*pct. 3.-5. din decizie*).

Or, argumentul recurentului că faptele imputate nu au fost desfășurate într-un loc public, sunt vădit neîntemeiate, acestea fiind combătute argumentat prin concluziile instanțelor judecătorești, care coroborează elocvent și cu prevederile art. 131 lit. a), b), 134⁷ Cod penal, cât și cu jurisprudența națională, conform căror prin faptă săvârșită în public se înțelege fapta comisă într-un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea

seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului, în orice alt loc accesibil publicului dacă în momentul săvârșirii faptei erau de față două sau mai multe persoane. Prin loc de utilizare publică se înțeleg părțile terenului, ale străzii, ori ale unui alt loc care sunt accesibile sau deschise publicului permanent, periodic sau ocazional. Ordine publică înseamnă o totalitate de relații sociale ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a integrității patrimoniului. Încălcarea grosolană a ordinii publice se consideră săvârșirea unor acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire, care sunt încălcate într-un mod grosolan și demonstrativ de către violatorul ordinii publice prin necuviință, neobrăzare (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 19.06.2006, nr.4 - Cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism, pct.3.*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Mai mult, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Nicolau Vladimir xxxxxx, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 noiembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 31 mai 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco